

студентів управлінської компетентності. Тут вони набувають цінний досвід управлінської діяльності та розвивають управлінські навички: вміння приймати рішення, здібність об'єктивно аналізувати і оцінювати результати; вміння здійснювати контроль тощо.

Пошуково-дослідна робота спрямовується на організацію навчально-пізнавальної діяльності, яка сприяє надбанню студентами нового досвіду [4]. До пошуково-дослідної роботи можна віднести: дискусії з наукових проблем, бібліографічний пошук, моделювання певних процесів, фактів явищ, проведення навчального дослідження, участь в наукових студентських товариствах, участь у наукових студентських конференціях, семінарах, круглих столах стосовно проблем майбутньої професії. Це є однією з форм самовираження особистості студента, розвиває його творче мислення, ініціативність, самостійність, формує здатність до творчого розв'язання завдань, спрямовують майбутніх фахівців на самовдосконалення, налаштовують на постійний пошук, самоосвіту, впливає на особистісний та професійний ріст.

Таким чином, можна стверджувати, що професійно-креативне освітнє середовище у ЗВО є дієвим, ефективним, впливовим та сприяє формуванню управлінської компетентності та набуттю досвіду творчої та професійної діяльності.

Література

1. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи / за заг. ред. О. В. Овчарук. Київ: К.У.С., 2004. 112 с.
2. Новиков А. Научно-экспериментальная работа в образовательном учреждении. Москва: Профессиональное образование, 1996. 131 с.
3. Дронова О. О. Образотворча діяльність як елемент полі художнього особистосно-орієнтованого середовища дошкільного освітнього закладу. Педагогіка. 2005. № 2. С. 14-18.
4. Курлянд З. Н. Професійно-креативне середовище ВНЗ – передумова підвищення якості підготовки майбутніх фахівців. е-журнал «Педагогическая наука: история, теория, практика, тенденции развития». Выпуск №1. 2009. http://intellectinvest.org.ua/rus/pedagog_editions_e

ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ДО ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ПІДЛІТКІВ

Данілов Д. О.

***Студент магістратури ННІПППФВК
Науковий керівник – доц. Бурлака Н. І.***

На сучасному етапі становлення й розвитку сучасної Української держави все більшої гостроти набуває проблема патріотичного виховання учнівської молоді.

У нових суспільно-політичних реаліях в Україні все більшої актуальності набуває виховання в молодого покоління національної ідентичності та почуття патріотизму. Підтвердженням цього є Указ Президента України від 18 травня 2019 року № 286/2019 «Про Стратегію національно-патріотичного виховання», у якому зазначено, що національно-патріотичне виховання є одним із пріоритетних напрямів діяльності держави та суспільства щодо розвитку національної свідомості на основі суспільно-державних цінностей, формування у громадян почуття патріотизму, поваги до Конституції і законів України, готовності до виконання обов'язку із захисту незалежності України.

У „Національній доктрині розвитку освіти України у XXI столітті” головною метою української системи освіти є створення умов для розвитку і самореалізації кожної особистості як громадянина України, формування покоління, здатного навчитися впродовж життя створювати й розвивати цінності громадянського суспільства. Така система освіти має забезпечувати „формування особистості та професіонала – патріота країни, який усвідомлює свою належність до сучасної європейської цивілізації, чітко орієнтується в сучасних реаліях і перспективах соціокультурної динаміки, підготовлений до життя і праці у XXI столітті” [8].

Одним із головних завдань освіти є формування національної свідомості, любові до рідної землі, свого народу, бажання працювати задля розквіту держави, готовності її захищати. З огляду на це, сьогодні кожен заклад вищої освіти має розвивати таку особистість громадянина, яка орієнтується в сучасних історичній, економічній, культурній ситуації, здатна до самореалізації, самовизначення; залучати до національно-культурних традицій, збагачених загальнолюдськими цінностями світової культури; забезпечувати високий рівень професійної компетентності; стимулювати постійний пошук, безперервне самовдосконалення, самоосвіту; формувати потреби і вміння підтримувати своє фізичне та психологічне здоров'я, професійну працездатність в умовах конкуренції [6].

Патріотичне виховання в добу незалежності (національно спрямований період (1991–2021 рр.)) розглядаємо як процес національно-патріотичного виховання молоді, що базується на ідеології державотворення, демократичній і гуманістичній основі, котра поєднується з толерантністю у взаєминах із представниками інших народів, а також як планомірну виховну діяльність, в основу якої покладено військово-патріотичний та духовно-моральний компоненти відповідно до вимог сучасної суспільно-політичної ситуації в Україні.

У педагогічній літературі поняття „виховання” розглядається у вузькому і широкому сенсах. У вузькому значенні виховання є процесом і результатом цілеспрямованого впливу на розвиток особистості: її ставлень, якостей, поглядів, переконань, способів поведінки у суспільстві.

У широкому змісті виховання – це процес і результат розвитку особистості, який відбувається у процесі засвоєння соціального досвіду.

Таким чином, патріотичне виховання має стати одним із головних пріоритетів у процесі розбудови української держави.

На думку І. Беха, підлітковий вік є сприятливим для самовиховання, самоствердження, формування самосвідомості, самооцінки, дорослості, самостійності [3].

Як зазначає Л. Божович, „підлітковість – це найважчий і найскладніший з усіх дитячих вікових етапів, який є періодом становлення особистості. Разом з тим, це найвідповідальніший період, оскільки в цей час закладаються основи моральності, формуються соціальні настанови, ставлення до себе, до людей, до суспільства” [4, с. 222].

У сучасній педагогічній науці готовність визначається як інтегративне особистісне утворення, що є регулятором і умовою успішної професійної діяльності вчителя [5]. І. Албутова визначає готовність студентів до патріотичного виховання як складне індивідуально-особистісне утворення, що має на меті оволодіння теоретичними, методичними, психолого- педагогічними знаннями та практичними вміннями й навичками організації означеного процесу, сформованість патріотизму, наявність позитивної мотивації до патріотичного виховання учнів [1].

Рівень готовності студента педагогічного закладу вищої освіти до патріотичного виховання визначається такими показниками: сформованість патріотизму; наявність позитивної мотивації до патріотичного виховання учнів; володіння теоретичними та методичними знаннями з патріотичного виховання; сформованість умінь та навичок патріотичного виховання учнів [1].

Варто наголосити, що, організовуючи навчальну діяльність, педагог має внутрішньо проєктувати її на процес формування особистості з погляду завдань всебічного, гармонійного виховання: якою мірою навчальний матеріал сприятиме формуванню наукового світогляду студентів; яким чином спеціально організована пізнавальна діяльність студентів впливатиме на їх інтелектуальний розвиток, чи допоможе вона оволодінню методами самостійної пізнавальної праці; як виучуваний навчальний матеріал сприятиме становленню професіоналізму майбутнього фахівця; як впливатиме зміст навчального матеріалу на формування почуттів, переконань, естетичних смаків, морально-духовних цінностей та ін. [7].

Виховний процес відбувається протягом усього життя людини. Однак виховання дітей і дорослих людей суттєво різняться. Так, виховання дорослих скоріш за все змінює зовнішню поведінку, а виховання дітей формує ціннісні орієнтації. Отже, виховання дорослих розраховане на те, щоб допомогти людині набутти певних навичок, виховання ж дітей більшою мірою пов'язане з формуванням у них мотивації поведінки. При цьому виховання дорослих – це не продовження дитячого виховання, а процес, у якому виживаються психологічні ознаки дитинства, тобто відмовлення від дитячих міфів.

У цьому контексті патріотичне виховання студентської молоді ми розуміємо „як узагальнене поняття, яке охоплює різноманітні сфери (політичну, навчально-виховну, дозвільну) організованого і цілеспрямованого впливу на особистість з боку держави, народу, етнічної групи, колективу, сім'ї, педагога, окремої людини з метою створення для неї умов і шляхів формування патріотизму (любов до всього рідного, самоідентифікація себе серед інших народів світу, почуття любові і відповідальності за долю батьківщини тощо) як інтегративної якості особистості, яка дає змогу їй самостверджуватися соціально, культурно, духовно, інформаційно, емоційно, дієздатно та успішно” [9, 103].

Патріотичне виховання у ЗВО – це вид цілеспрямованої духовно-практичної спільної діяльності викладачів і студентів, інтегрованої у загальний процес навчання і формування у студентів відповідної системи поглядів і якостей особистості.

Література

- Албутова И. В. Формирование готовности к патриотическому воспитанию учащихся у студентов педвуза в процессе педагогической практики : дисс. канд. пед. наук : Чебоксары, 2009. 236 с.
- Балахнічова Г. Формування професійної майстерності майбутнього фахівця фізичної культури : навч.-метод. матеріали для студентів випускних курсів ін-тів фіз. культури. Луцьк : РВВ Вежа, 2004. 82 с.
- Бех І. Д. Виховання особистості: підручник. Київ: Либідь, 2008. 848 с.
- Божович Л. И. Личность и ее формирование в детском возрасте. Москва: Просвещение, 1968. 464 с.
- Гавриш І. В. Теоретико-методологічні основи формування готовності майбутніх учителів до інноваційної професійної діяльності : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора пед. наук : спец. 13.00.04 «Теорія та методика професійної освіти». Луганськ, 2006. 46 с.

10. Концепція громадянського виховання особистості в умовах розвитку української державності . *Педагогічна газета*. 2000. № 6 (72), червень. 6 с.
11. Кузьмінський А. І. Педагогіка вищої школи : навч. посіб. Київ: Знання, 2005. 486 с.
12. Національна доктрина розвитку освіти України у XXI столітті. Київ, 2001. 20 с.
13. Онопрієнко О.М. Патріотичне виховання як науково-педагогічна проблема: понятійний аспект. *Психолого-педагогічні проблеми сільської школи*: Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини / Ред. кол.: Побірченко Н.С (гол. Ред.) та інші. Умань: РВЦ „Софія”, 2007. Випуск 21. С.96-104.

НОВА УКРАЇНЬСЬКА ШКОЛА ТА ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ НА УРОКАХ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

**Дев'ятко А.
Студентка ННІПППФВК
Науковий керівник – доц. Волошина О. В.**

Державна політика у сфері реформування загальної середньої освіти визначає орієнтири розвитку Нової української школи. НУШ актуалізує процес цілеспрямованого формування ціннісної орієнтації учнів на освіту як життєву цінність.

У контексті реформування загальної середньої освіти Нова українська школа стане центром соціально-культурної активності учительських спільнот. Її пріоритетну мету визначатиме інтенсифікація їхньої участі в усіх сферах суспільного життя країни, регіону, міста, села, орієнтована на реалізацію універсальних загальнолюдських цінностей; глибоке вивчення, критичне осмислення та широке представлення в змісті загальної середньої освіти соціального досвіду людства, що передається одним поколінням іншому; добровільне входження представників урядових установ, місцевих громад, етнічних меншин, творчого розвитку кожної людини і суспільства в цілому [2, 656].

Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що різні аспекти досліджуваної проблеми стали предметом активних дискусій, обговорення та системних досліджень учених і практиків – В. Бурової, Л. Калініної, О. Локшиної, Г. Матвєєвої, І. Маріуц, В. Мелешко, О. Онаць, І. Осадчого, Н. Острроверхової, Л. Паращенко, О. Пастовенського, В. Рогової, Я. Стемковської, Л. Шалаєвої, М. Шевцова та ін.

Пріоритет педагогічної діяльності – сформувати компетентну особистість молодшого школяра на основі розвитку пізнавального інтересу, навчити самостійно мислити, озброїти необхідними для цього знаннями, вміннями та навичками. Учитель початкової школи, виконуючи вимоги Державного стандарту початкової освіти, має постійно вдосконалювати процес навчання, що дає змогу дітям ефективно та якісно засвоювати програмний матеріал. Саме тому доцільним буде використання педагогічних технологій [4].

Концепція загальної середньої освіти чітко визначила напрями розвитку освіти в Україні, які наповнюють відповідним змістом педагогічні технології. Специфіка педагогічної технології полягає у тому, що за її допомогою конструюється й здійснюється такий навчальний процес, який має гарантувати досягнення поставлених цілей [3].

Інноваційні форми й методи дають можливість створити комфортні умови навчання, за яких кожен учень відчуває свою необхідність, зможе розкрити свої здібності й продемонструвати знання, відчути впевненість у собі.